

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΝΙΓΝΟ ΒΑΡΕΛΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

— Χουάν ! Χουάν ! Μή γιά τὸ Θεό... Θὰ πνιγῇ !
Μιά βροντὴ σκέπασε τὴ φωνὴ τῆς Σολεδά, πού ἔτρεχε ἀπελπι-
σμένη ἀκολουθώντας τὸν ἄντρα τῆς. Ἐκεῖνος ἐπέμενε, νὰ πῆ νὰ
σώσῃ τοὺς ναυαγούς, μαζί με τοὺς ἄλλους ψαράδες πού τὸν περι-
μέναν στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐχαν λύσει μιὰ βάρκα καὶ ἀνοίγοντου-
σαν μέσα στὴ μακισμένη θάλασσα ἐνῶ πέρα ἡ σειρήνα τοῦ βα-
ποριοῦ σφύριζε δαιμονισμένα, ζητώντας βοήθεια.
— Μὴ φοβάσαι, Σολεδά ! τῆς φώναξε ὁ Χουάν ἀπὸ τὴ βάρκα.
Θὰ γυρίσουμε γρήγορα.

Ἐκεῖνη ἔπεσε γονατιστὴ στὴν ἄμμο παρακαλώντας τὸ Θεό.
— Βοήθα τους, Θεέ μου ! Βοήθα τους, Παναγιά μου !...
Ἦταν ἀλήθεια πολὺ τρικυμισμένη ἐκεῖνη ἡ νύχτα. Ἡ ἀστραπὴ
δὲν ἔπασαν οὔτε στιγμὴ νὰ φωτίσουν τὰ βουνὰ καὶ τὴν μακισμένη
θάλασσα πού μοῦγκριζε ἀδιάκοπα, ἀπαντώντας μετὰ τὸ βουητὸ τῆς
στὶς βροντὲς τοῦ οὐρανοῦ.

Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, τὸ πλοῖο πάλευε με-
τὰ κύματα. Ἐξαφνα ἀκούστηκε ἕνας τρομερὸς κρότος καὶ μιὰ με-
γάλη λάμψη φωτίσε ὅλο τὸ διάστημα. Ἐχαν ἐκραγεῖ τὰ καζάνια
καὶ τὸ πλοῖο ἐβούλιαζε τώρα ἀπότομα μέσα στὰ κύματα.

— Βοήθα τους, Θεέ μου !...

Γυναῖκες καὶ παιδιά, μαζεμένα στὴν ἀκρογιαλιά, ρόναζαν καὶ
ἐκλαίγαν. Μὰ νὰ μιὰ φωνὴ ἀκούσεται
τώρα μέσα ἀπὸ τὴ βουὴ τῆς θάλασσας :

— Σολεδά, γυρίζουμε !

Δόξα σοὶ ὁ Θεός ! Οἱ ναυαγοσώστες
δὲν ἔχαν πάθει τίποτα. Σὲ λίγο ὁ Χουάν
πῆδηξε πρῶτος στὴ στεριά καὶ ἀγκάλιασε
τὴν γυναῖκα του.

— Κάνε γρήγορα ! Ἔχω μαζί μου
ἕναν ναυαγὸ, τῆς εἶπε.

Τὸν μετέφεραν στὸ σπῆτι τους ἀναι-
σθητο μετὰ πλῆγῃ στὸ κεφάλι. Ἀνάπνευ-
σε ἀκόμα. Τὸν ἐγδυσαν καὶ τὸν ἔτριψαν με-
οἰνόπνευμα καὶ τοῦ ἔδωσαν ἕνα ποτήρι
ροῦμι, περιμένοντας τὸ γιατρὸ γιὰ τὸ
τραῦμα.

Ἦταν ἕνα νέο καὶ γερὸ παλληκάρι με-
ἀποφασιστικὰ χαρακτηριστικά. Ὅταν συ-
νῆλθε κύτταξε γύρω του καὶ τὰ μάτια
του γεμίσαν δάκρυα.

— Τί καλοὶ ἄνθρωποι πού εἰστε !

— Ἔχεις τύχη, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ
Χουάν. Κανεὶς δὲν σόθηκε ἀπὸ τὸ ἄτυχ-
ο κρόβι.

— Κι' ὁ πατέρας μου ; Πάει κι' αὐτός ;

— Ὁ Θεός ἄς τὸν συγχωρέσῃ... Πῶς
σὲ λένε ;

— Πέπε. Δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμον
τώρα πιά.

— Ἐ, τότε μέινε μαζί μας, εἶπε ὁ
Χουάν.

Μόλις ἔγινε καλά, ὁ Πέπε ἔπιασε δου-
λειά. ἔκαμε ὅτι μπορούσε στὸ λιμάνι
καὶ τὰ κατάρφηκε σ' ὅλες τὶς δουλειές.
Ὁ Χουάν βλέποντας πῶς εἶταν τολμηρὸς
καὶ δραστήριος ἀποφάσισε νὰ τὸν κάνει
δύτη, δουλεὶά πού πληρωνόταν ἀδρά.

Ὁ Πέπε τὸ δέχτηκε καὶ ἔγινε ἕνας καλὸς βουτηχτής. Τὸ πρῶ-
τ ἐφευγὰν ὁ Χουάν κι' αὐτὸς γιὰ τὴ δουλειά, καὶ τὸ μεσημέρι ἡ γυ-
ναῖκα τοῦ Χουάν τοὺς ἔφερνε τὸ φαί τους μέσα σ' ἕνα καλάθι.
Καθόνταν κι' οἱ τρεῖς στὴν ἀκρογιαλιά καὶ ἔτρωγαν μετὰ ὀρεξί, λέ-
γοντας ἀστεία καὶ ἱστορίες.

Στὸ σπῆτι τους βασιλευσε ἡ εἰρήνη, κι' ἡ χαρά. Μιά μέρα ὅμως
ὁ Πέπε ἄρχισε νὰ κωτᾶ τὴν γυναῖκα τοῦ σωτήρα του μετὰ πονη-
ρὸ μάτι. Εἶδε ὅτι εἶνε ὥραια καὶ τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τὴν κἀν
δική του. Στὴν ὁρμή τὸ πρᾶγμα αὐτοῦ τοῦ φάνηκε τερατώδες, ἐγκλη-
ματικό καὶ ἐδίωξε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὶς κακὲς ἐκείνης σκέψεις.
Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀπὸ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου πού τοῦ
ἔσωσε τὴ ζωή.

Μὰ νὰ πού ἡ Σολεδά ἡ ἴδια θαρρεῖς πῶς τὸν ἐσπρωχνε στὴν
ἀτιμία αὐτή. Μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι ἔχαν τὸν Πέπε σὺν παιδί
τους, δὲν ἄφηνε καμμιά εὐκαιρία χωρὶς νὰ τοῦ κἀν ἀστεία καὶ
χειρονομίες ὅχι καὶ τόσο ἁθῶδες. Ὁ νέος ἀντιστεκόταν ὅσο μπορού-
σε στὸν πειρασμό. Ἐνα βράδυ γύρισε ἀρρωστος ἀπὸ τὴν δουλειά,
ἐνῶ ὁ Χουάν δούλευε ἀκόμη στὸ λιμάνι. Ἡ Σολεδά τὸν περιποιή-
θηκε, τοῦ ἔκανε ζεστά. Καὶ ἐκεῖ, καθὼς ἡ Σολεδά τὸν εἶχε πλη-
σιάζει ὁ Πέπε τὴν ἀγκάλιασε ἔξαφνα, χωρὶς νὰ κἀν αὐτὴ καμμιά
ἀντίστασιν...

Ὁ Χουάν ἐφθασε σὲ λίγο ρωτώντας ἀνήσυχος γιὰ τὴν υγεία τοῦ
νέου.

— Δὲν μπορεῖ, τοῦ εἶπε ἡ Σολεδά. Πρέπει ν' ἀναπαυθῇ μερι-
κὲς μέρες.

Στὴν καρδιά τῆς γυναῖκας τοῦ Χουάν ἔχαν ξυπνήσει νέοι πό-
θοι. Ὁ Πέπε ἦταν ὅλος φωτιά καὶ ἡ ὥριμη ἐκείνη γυναῖκα ξα-
νάβρισκε κοντά του τὸ νεανικὸ σφοῖγος. Ὁ Χουάν ἦταν ἀνύπο-
πτος καὶ οὔτε σκεπτόταν ποτὲ ὅτι μπορούσε νὰ γίνῃ μιὰ τέτοια
ἀίτια εἰς βάρος του. Οἱ γείτονες ὅμως ἔβλεπαν καλλίτερα, κι'
ἐνα βράδυ, στὴν ταβέρνα, ἕνας φίλος τοῦ τὸν ρώτησε :

— Γιατί μένει μαζί σας ὁ Πέπε ;

— Τὸν ἔχουμε πιά σὺν παιδί μας.

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ, εἶπε ὁ ἄλλος, κλεινόντας μετὰ πονηρία τὸ μάτι,
ἐγὼ ἂν εἶχα γυναῖκα πού εἶνε ἀδόμη νέα καὶ ὁμορφὴ δὲ θάβαζα
κανέναν στὸ σπῆτι μου.

— Δὲν σοῦ λέω... εἶπε ὁ Χουάν νὰ σταμάτησε ἐκεῖ τὴν ὁμιλία.

Ὅσο ὁμως καὶ νὰ μὴν τὸ εἶχε πεῖ ἔκθαβρα ὁ φίλος του, τὰ
λόγια του ἔχαν κάνει ἐντύπωση στὸ Χουάν. Ὁ κόσμος ἦταν βέ-
βαια κακὸς καὶ ἴσως θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ ἔφευγε ὁ νέος ἀπὸ τὸ
σπῆτι. Ὡστόσο καλὰ θὰ ἔκανε νὰ προσέχῃ, ἂν καὶ τέτοιο πρᾶγμα
τὸ θεωροῦσε δύσκολο γιὰ τὴν γυναῖκα του.

Κι' ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἄρχισε νὰ τοὺς ἐπιτηρεῖ, χωρὶς νὰ
τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν τίποτε.

Σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νάντιλαμβάνεται διάφορα ὑποπτα κινήματα
τῆς γυναῖκας του καὶ τοῦ Πέπε. Ἐνα πρῶτ τοὺς εἶπε ἔξαφνα :

— Αὐριο θὰ φύγω γιὰ τὴν χώρα. Ὁ-
ταν γυρίσω μεθαύριο θὰ σὰς φέρω κάτι.

Ἡ Σολεδά καὶ ὁ Πέπε δὲν μπόρεσαν νὰ
κρύψουν τὴ χαρὰ τους καὶ ἀλλάξαν κρυφῆς
ματιές πού δὲν ἔφευγαν τὸ μάτι τοῦ συζύ-
γου. Αὐτὸς προσποιήθηκε ὅτι δὲν κατάλαβε
τίποτε. Ἐκεῖνη τὴ νύχτα πέρασε ἀσχημα.
Πολλὲς φορές σκέφθηκε νὰ σηκωθῇ νὰ
τοὺς σφάξῃ καὶ τοὺς δύο. Κατόπι ἀλλάξε
ἰδέα. Δὲ μπόρεσε ὅμως νὰ κλείσῃ μάτι.
Τὴν αὐτὴ ἐτοιμιάθηκε νὰ φύγῃ.

Τὸ τραῖνο ἔφευγε στὶς πέντε. Ὁ Χουάν
ὅμως δὲν πῆγε στὸ σταθμό. Κοντὰ στὸ
σπῆτι του ἦταν κάποια χαλάσματα ἀπ' ὅπου
μπορούσε νὰ βλέπῃ μέσα χωρὶς νὰ τὸν
βλέπουν. Κρύφτηκε γιὰ νὰ δῇ καὶ ν' ἀκούσῃ
καὶ ὅταν βεβαιώθηκε γιὰ τὴν ἀτιμία του,
ὀρκίστηκε τὴν ἀγριώτερη ἐκδίκηση.

Τότε τράβηξε κατὰ τὸ λιμάνι. Ἡ ἀντλία
ἦταν ἐκεῖ καὶ ἡ λαστιχένια σωλήνα. Τὴν
πῆρε, τῆς ἀνοίξε μιὰ μικρὴ τρύπα καὶ ἄ-
φησε πάλι στὴ θέσιν τῆς. Κατόπι πῆρε τὸν
δρόμο γιὰ τὸ σπῆτι του ἡσυρchos σὺν ἄν-
θρωπος πού ἔκανε τὴ δουλειά του.

Ἡ Σολεδά εἶδε μετὰ ἀνησυχία τὸν ἄν-
τρα τῆς.

— Δὲν ἐφυγες, Χουάν ;

— Ὁχι, ἐρχομαι ἀπὸ τὸ λιμάνι, Εἶχα
χάσει τὸ τραῖνο. Δὲ βαρύνεσαι, φεύγω αὐριο!
Καὶ ἦταν γελαστός, χαρούμενος. Οὔτε φά-
νηκε ὅτι τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση τὸ διηρη-
κε τὸν Πέπε τέτοια ὥρα στὸ κρεβάτι.

— Ἐ, τεμπελάκο ! Δὲν σηκώνεσαι νὰ
πᾶς στὴ δουλειά ! Κι' ἐσύ, Σολεδά, φέρε
μας σὲ λίγο τὸ φαί, εἶπε.

Ὁ Πέπε ἐτοιμιάθηκε καὶ εἶπε :

— Ἐμπρός, πᾶμε γιατί ἀργήσαμε!

Οἱ δύο ἄντρες ἐφυγαν τραγουδώντας. Στὸ δρόμο στάθηκαν σὲ
μιὰ ταβέρνα, μετὰ ἄλλους συντρόφους. Ὁ Χουάν ἦταν ὅλος χαρὰ.

— Πιῆτε, πιῆτε, παιδιά ! Ἐγὼ κερνάω ! Πιές κι' ἐσύ ! Πέπε,
γιατί ἔχεις πολλὴ δουλειά σήμερα !

— Πιές, Πέπε, πιές, Πέπε μου ! Ποιὸς θὰ τὸλεγε ὅτι θὰ γι-
νόνουν μιὰ μέρα τόσο καλὸς βουτηχτής ; Βλέπεις τί καλὰ ἔκανα
νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸ νανάγιο ;

Ὁ Πέπε δὲν ἀπάντησε καὶ ἐφθασαν εἰς τὸ λιμάνι. Ἡ ἀντλία
τοὺς περιμένε.

— Ἀργήσαμε. Ἐ, δὲν πειράζει θὰ ἐργαστοῦμε μετὰ πλείοτερη
ὀρεξί. Ἐλα, κατέβα, Πέπε, πρὶν μᾶς φέρονται τὸ πρόγευμα.

Ὁ δύτης ἐτοίμασε τὸ σκάφανδρο του καὶ τὰ λαστιχένια του
ροῦχα. Ὁ Χουάν ἐξέταξε τὴ σωλήνα.

— Ἐτοιμος ; ρώτησε.

— Ἐτοιμος ! ἀπάντησε ὁ Πέπε.

— Ἐμπρός, κατέβαινε τώρα !

Ὁ Πέπε εἶχε βουτήξῃ πιά ὅταν φάνηκε ἡ Σολεδά μ' ἕνα καλα-
θάκι. Τὸ ἄφησε καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Ὁ Χουάν τὴν κράτησε.

— Κάτσε νὰ μᾶς κἀνεις συντροφιά, γυναῖκα !

— Θ' ἀνεβῇ γρήγορα ; ρώτησε ἐκεῖνη.

— Τώρα ἀμέσως... Θὰ δῇς !

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἐργάτες :

— Δύναμι, παιδιά, δύναμι !...

Τὰ παιδιά ἔβαλαν ὅση δύναμι μπορούσαν. Ὁ Πέπε ὅμως δὲν



Σὲ λίγο ἀνέβασαν ἕνα πτώμα.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

'Ο Άλφρε ντέ Μυσσέ προς την Γεωργία Σάνδν

Αύγουστος 1834. Μπάνιεν.

'Οχτώ μέρες πέρασαν κιόλα που έφυγα και άκοιμη δεν σου έγραφα. Περίμενα μια στιγμή ησυχίας. 'Αλλά τέτοιες στιγμές δεν υπάρχουν πια για μένα. Θά ήθελα να σου γράψω άπαλά, ησυχά, ένα ωραίο πρωινό, να σ' εύχαριστήσω για τον άποχαιρευτισμό που μου έστειλες... Θά ήθελα να σου μιλήσω για τον έρωτά μου, άγάπη μου! Ποιέ άνθρωπος δεν άγάπησε όπως σ' αγαπώ... Δεν ξέρω πιά αν ζω, αν τρώω, αν μιλώ, αν αναπνέω, ξέρω ότι αγαπώ... Βλέπεις, όταν έφυγα, δεν ήτο δυνατό να έποφερω, γιατί δεν ήπηρε οπιν καρδιά μου τόπος για πόνο. Σε είχα κρατήσει μέσ' στην άγκαλιά μου, ώ λατρευμένο κορμί! Σε είχα οφίξει άπάνω στην καρδιά μου, άπάνω στην άγαπημένη μου αυτή πληγή... 'Ο άγάπη μου, έσύ έξησες ησυχία εκεί κάτω, εύθυμένη, ού να μην ειχε χάσει τίποτε. Ξέρεις όμως τι μαρτύριο εινε να περιμένει κανείς ένα φίλι, πέντε μήνες, μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, να νοιώθω τη ζωή να τον άφηνει, το κρυσ του τάφου να τον κυκλώνη άργά, στη μοναξιά του; Ξέρεις τι εινε για μια καρδιά που πεί να σπάσει από τον πόνο της, ν' αναπνέη μια στιγμή έλεύθερα και να αισθάνεται να καλά σε βάθη της, να στάζει ζωογόνοσ δροσιάς, η γλύκα του φιλιού;

'Ο ίδιος στην ίδια

'Ο θεέ μου, το αισθανόμουν καλά, το ήξερα, δεν έπρεπε να ξαναϊδωθούμε. Τώρα τελείωσε. Είχα πεί ότι έπρεπε ν' ανασηθώ, ν' αγαπήσω μιάν άλλην, να σέ ξεχάσω έσένα, να βρω το παλιό μου θάρρος. 'Εδοκίμασα, έπροσπάθησα τουλάχιστον. 'Ομως άκουσε τώρα: αγαπώ πιο πολύ τον πόνο μου από τη ζωή μου. Με άφηνες να σ' αγαπήσω; μά και αν δεν μου το επέτρεπες, οε τίποτε δε θα ώφελοσες; έγω πάλιν θα σ' αγαπούσα, θα σ' αγαπούσα μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου, θα σ' αγαπούσα τρελλά. Πές μου, τι ζητά και τι μπορεί να εύρω έδώ και χει, σ' όλα τα μέρη αυτά που τριγυρνά; Τι μ' ενδιαφέρει για όλ' αυτά τα δέντρα, γι' όλα αυτά τα βουνά, για όλους αυτούς τους ανθρώπους που βλέπω να περνούν στους δρόμους; Σε ικετεύω, ούτε μια λέξη, άκουσε: μου λές ότι θα ξαναϊδωθούμε, ότι δεν θα πεθάνω χωρίς να με φιλήσες... 'Ολ' αυτά εινε καλά, άγάπη μου, όλ' αυτά εινε ωραία. 'Ομως, ξέρω καλά, ότι όσο κι αν σέ περιμένω δε θάβθης να χτυπήσης την πόρτη μου. Δεν θα πάρης ένα κομμάτι χαρτί μεγάλο σαν το χέρι, και δεν θα γράψης επάνω: «Έλα!» 'Υπάρχουν μεταξύ μας, κάποιοι φράδοι κάποια καθήκοντα, κάποια γεγονότα!... 'Ε ναι λοιπόν, τα ξέρω, τα ξέρω όλ' αυτά. 'Ομως, άκοιμη περισσότερο ξέρω και κάτι άλλο: ότι δεν μπορώ να ζω χωρίς έσένα.

'Ο Μπετόβεν προς την Θηρεσία ντέ Μπρούνοβικ

'Αγγ:λέ μου! έγω μου!

'Ο έρωσ μου δεν μπορεί να ζήσει λοιπόν παρ'ά μόνον με θυσιές και αυταπάρνηση; Μπορείς να κατορθώσης ώστε ν' ανήκησ δόλοκληρος σ' έμένα; ... 'Αν οι καρδιές μας ήσαν πάντα η μια κοντά στην άλλη, δεν θα έκανα ποτέ τέτοιες σκέψεις... 'Η ψυχή μου έχει χίλια πράγματα να σου ειπεί... 'Α! υπάρχουν στιγμές όπου μου φαίνεται ότι οι λέξεις δεν λένουν τίποτε!

'Ο ίδιος στην ίδια

Μόλις εξύπνησα και οι σκέψεις μου πετάνε προς έσένα, αθάνατη μου έρωμένη, πούθνος και θαλιβερός κατόπιν, περιμένοντας να ιδούν την Μοίρα αν θα μ'α λυπηθή και θ' άφήσ η να ένωθούμε. 'Ω, πιστεύω με, άγάπη μου, δεν μπορώ να ζω παρ'ά μόνον μαζί σου, ολοκληρωτικά. Να είσαι ησυχη! μόνον άτενίζοντας με ηρεμία την ζωή μας, θα κατορθώσουμε να φθάσουμε σε όλο μας, να ζήσουμε μαζί; να είσαι ησυχη-άγάπη με-σήμερα, χθές, πόσο πόθοι και πόσα δάκρυα για σένα, ώ για σένα, για σένα που είσαι η ζωή μου, το π'αν μου! Χαίρε! 'Ω, μην πάψης να μ' αγαπάς, μην παραγνωρίσης την πιστή καρδιά μου που σε λατρεύει.

ανέβαινε. Πρώτη άνησούχησε η Σολεδά.

— Μά γιατί δεν ανεβαίνει;
— Θά έχει δύσκολα φαίνεται, είπε ξερά ο Χουάν.

— 'Ανεβάστο τον για το Θεό! φώναξε η Σολεδά με τρόμο.

— 'Οταν άκουσε την άελεπιμένη έκείνη φωνή της γυναίκας του, ο Χουάν κάρφωσε επάνω της ένα τρομερό βλέμμα.

Σε λίγο άνιβασαν ένα πτώμα... Τότε άκούστηκε η φωνή της Σολεδάς, που σπαρταρούσε κ' έκλαιγε.

— Πέθανε! Πέθανε!...

— Πέθανε! άπαντησε βαθεία ο Χουάν.

— Και τον ειλες σώσει... έσύ; 'Εσύ;

— Τόν είχα σώσει μιάν φορά... Σώσε τον κ' έσύ τώρα σαν μπορείς...



Και πάλιν το ράδιον!

'Αλλ' αυτήν την φοράν υπό έποψιν... αρχαιολογικήν. Μία ήποψία άρχισε να βασανίζει τελευταία όχι τους χημικούς βέβαια, αλλά τους ιστορικούς, για να μην πούμε τους... ποιητάς. 'Από μερικά χωρία του Βιργιλίου, του 'Ηροδότου και του Πλουτάρχου, προκύπτει ότι το ράδιον ήτο γνωστόν εις τους άρχαίους 'Ελλήνας, τους Ρωμαίους, και προσπάντων τους Αιγυπτίους. Οι άνωτέρω συγγραφείς ομιλούν περί «άκοιμητων λυχνιών φωτίζουσάν τάφους τινάς». Κάποιοι δε Φορτούνιος Λιπέτι, συμπαιτριώτης του Γαλιλαίου, και όπως έκείνος, καθηγητής εις το Πανεπιστήμιον της Παδοίας, άπέρωσεν εις την μελέτην των άκοιμητων λυχνιών πελώριον τόμον, σχήματος τετάρτου, από οκτακοσίας διωτήλους σελίδας συγκεείμενον, εις τον όποιον παραθέτει πολλές εικόνας φανταστικών λυχνιών άνεξαντήλων, αι όποιοι φρονεί ότι έφώτιζαν τους τάφους Πάλλαντος του Εύανδρου, του 'Εκτορος, του Πηλέου, όστις άποκαλύπτει μάλιστα τουτο κατ' όναρ εις τον Αινείαν, του Αμμιανος, βασιλέως των Αιγυπτίων, του Διμοσθένους και της κόρης του Κικέρωνος. Κατά τας περιγραφάς όμως των λυχνιών τούτων, δεν δύναμεθα να υποθέσωμεν ούτε τους μήγους, ούτε τους Ποντίφικας, ούτε τους άληχημιάς, ούτε τους ιερείς της 'Ισιδος, ως προδρούσους τε άνακαλύψαντος το ράδιον. Δεν άποκλείεται έν τούτοις η γνώμη ότι η μυθική αύτη παρδόσις, όπως και τόσαι άλλαι, δεν εινε άλλως άβυσσος. Φαινόμενα φωσφορισμού η αύτοματοι αναφλέξεις έξέρων κατ' το άνοιγμα άρχαίων τάφων εξέπληξαν πολλάκις τους αρχαιολόγους.

Νέα μυστηριώδης δύναμις

Μετά τας άκτίνας Χ, έχομεν τώρα τας άκτίνας Ν. Και πού εύρίσκονται άραγε αι άκτίνες αυτές η μάλλον και πού δεν εύρίσκονται; 'Ο άνακαλύψας αυτές κ. Μπλοντιλό, καθηγητής των φυσικών εις το πανεπιστήμιον του Νανσύ της Γαλλίας, ισχυρίζεται ότι όλα τα σώματα φέρουν και αναδίδουν τας άκτίνας αυτές άπαράλλακτως, όπως οι συσσωρευται τον ήλεκτρισμόν, με μόνον την διαφοράν ότι η διάκεια της ύπομονής των έτών άκτινών εινε άορίστος μεγαλειότερα έκείνης την όποιαν δεικνύει ο ήλεκτρισμός. Τώντι ο κ. Μπλοντιλό άνεγνώρισε τας άκτίνας εις μιάν μάχαιραν προερχομένην από τήν της Μεροβιγγιανής εποχής, το όποιον σημαίνει ότι η μάχαιρα έκείνη έπ' 12 ολοκληρώσε αιώνας άνέδιδε εις το σκοτός, διαρκώς και άνεξαντήλτως μάλιστα, τας άκτίνας Ν, διότι πειραματικές άπεδείχθη ότι ο πλούσιος των έν λόγω άκτινών εινε ο αύτός εις τή άνωτέρω μάχαιρα έν σχέσει προς μιάν σύγχρονον. Αι άκτίνες Ν, άπαντώνται ώσούτως, στάς άκτίνας του Ρέντγκεν, δεν έχουσι καμμίαν επιρροήν επί της φωτογραφικής πλάκας.

Εινε άφανείς, η δε παρουσία των γίνεται καταφανής δι' ειδικών πειραμάτων.

'Εάν εις άπόλυτον σκοτός άποχωριζόμενον εκ του φωτός της ημέρας δια ξυλίνον παρυθροφύλλον πάχους 15 χιλιοστομέτρων προσογάμεν φωσφορίζον τό σώμα, παρατηρούμεν ότι ο φωσφορισμός αυξάνει μόλις πληοιδώμεν το σώμα τούτο προς το παρυθροφύλλον. 'Η παρήνθεσις του χειριού μεταξύ του φωσφορίζοντος σώματος και του παρυθροφύλλον δεν μετριάζει καθόλου το φαινόμενον. Άπλόν όμως φύλλον χαρτιού βρεγμένο διακόπτει άμέσως την αυήν του φωσφορισμού. Τούτο σημαίνει ότι κάποια μυστηριώδης ένέργεια έρχομένη έξωθεν διαπερά το σανιδώμα και το χέρι, όχι όμως και το λεπτόν ύγρον φύλλον του χαρτιού. 'Η δύναμις αυτή εινε άκριβώς αι άκτίνες Ν, αι όποια διαπεράσιν όλα τα σώματα έκτός του ύδατος. Τό άπεσταγμένον ύδωρ έμποδίζει τώντι την διάβασιν των άκτινών του Μπλοντιλό.

Φωτεινόν φυτόν...

Στη Βροζιλία άνακαλύφθη ένα φυτό καλούμενον από τους άυτόχθονας «όροπέ» το όποιο την νύκτα αναδίδει όρκετιές φωτεινές άκτίνας, τόσες ώστε να μπορεί κανείς σιγ'αίως του να... διαβάσει έφημερίδα! Το πιο περίεργον εινε ότι η ιδιότης αυτή του «όροπέ» διατηρείται πολλάς ήμέρας και μετά την άποκοπήν του.

ΤΗΝ 25ΗΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"